

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie M. C.

oskarżonej z art. 270 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 grudnia 2016 r.,

zażalenia pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej E. K.

na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu

Okręgowego w Ł.

z dnia 24 października 2016 r., sygn. akt V Ka (...),

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

M. C. została oskarżona o popełnienie dwóch przestępstw: odpowiednio z art. 270 § 1 k.k. i art. 233 § 1 i 6 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 270 § 1 k.k. W opisie obu zarzucanych czynów wskazano, że oskarżona działała m.in. na szkodę E. K. W toku postępowania przez Sądem pierwszej instancji E. K. działała w sprawie jako oskarżycielka posiłkowa. Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w Ł., ustalając że zarzucane czyny stanowią jeden czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k., na podstawie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.k. postępowanie karne umorzył. Orzeczenie to zostało zaskarżone m.in. apelacją pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej E. K. Postanowieniem z dnia 23 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w Ł. pozostawił apelację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej bez rozpoznania, jako niedopuszczalną z mocy ustawy. W

uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano, że E. K. została błędnie dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze strony, w sytuacji, gdy zważywszy na treść postawionych oskarżonej zarzutów, nie ma osoby bezpośrednio pokrzywdzonej przestępstwem w rozumieniu art. 49 k.p.k. Zarządzeniem z dnia 16 czerwca 2016 r. odmówiono przyjęcia zażalenia na powyższe postanowienie pełnomocnika E. K., ponieważ wniesione zostało ono po terminie.

Wyrokiem z dnia 10 października 2016 r., sygn. akt V Ka (...), Sąd Okręgowy w Ł., po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez prokuratora, zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że z opisu czynu wyeliminował sformułowanie „czym działała na szkodę T. G. i E. K.”, do podstawy prawnej dodał art. 233 § 6 k.k., a w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy. W dniu 17 października 2016 r. pełnomocnik E. K. złożył wniosek o wydanie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem i przysłał go na adres jego kancelarii. Zarządzeniem z dnia 24 października 2016 r. Przewodniczący V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ł. na podstawie art. 422 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. odmówił przyjęcia opisanego wniosku ze względu na to, że został on złożony przez podmiot nieuprawniony.

Zarządzenie to zostało zaskarżone przez pełnomocnika E. K., w którym zarzucono obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 422 § 3 k.p.k., polegającą na uznaniu, że wniosek o uzasadnienie został złożony przez podmiot nieuprawniony. W konsekwencji tego zarzutu skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i uwzględnienie wniosku o uzasadnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Zgodnie z art. 422 § 1 k.p.k., który stosownie do treści art. 458 k.p.k. ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu odwoławczym, wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie wyroku może złożyć tylko strona postępowania (w odniesieniu do wyroku warunkowo umarzającego postępowanie wydanego na posiedzeniu, uprawnienie to przysługuje także pokrzywdzonemu). E. K., na skutek prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. o pozostawieniu apelacji oskarżycielki posiłkowej bez rozpoznania, zapadłego przed wydaniem wyroku kończącego postępowanie w sprawie, utraciła status strony

postępowania. W tej sytuacji wniosek jej pełnomocnika o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego pochodził od osoby nieuprawnionej, co – stosownie do art. 422 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. – uzasadniło wydanie zaskarżonego zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku. Zażalenie, poza stwierdzeniem, że E. K. nie zgadza się z omawianym zarządzeniem, ponieważ odmowa uzasadnienia wyroku narusza jej poczucie sprawiedliwości, nie zawiera żadnych argumentów kwestionujących legalność i trafność skarżonego zarządzenia.

Na marginesie należy zauważyć, że w związku z tym, iż uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego zostało sporządzone, osoba inna niż strona może ewentualnie ubiegać się o jego wydanie w trybie art. 156 bądź 157 k.p.k.

Kierując się powyższym orzeczono, jak na wstępie.

r.g.